

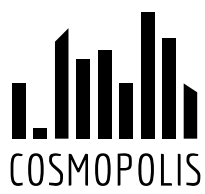
B. K. BORISONOVÁ

TikTok
HIT

An illustration of a man and a woman from the chest up, holding a large bouquet of daisies. The woman, on the left, has long dark hair and is wearing a light blue dress. The man, on the right, is wearing a brown plaid shirt. The bouquet is composed of many daisies in white, yellow, and orange colors with green leaves. The background is a solid orange color.

FARMA
ŠTĚSTÍ

COSMOPOLIS

B. K. BORISONOVÁ

**FARMA
ŠTĚSTÍ**

Přeložila Michaela Martinová

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin
Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Text copyright © B. K. Borison 2022

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

Translation © Michaela Martinová, 2025

ISBN 978-80-271-5121-9

*Pro všechny, kteří hledají své štěstí.
Doufám, že víte, jak jste stateční.*

PROLOG

BECKETT

SRPEN

Když vejdu dovnitř, sedí u baru. Do zad mě pálí paprsky žhnoucího letního slunce, košile se mi lepí na kůži a já cítím, jak mi její oči putují po těle. Koutky úst se jí nepatrně zvednou v úsměvu.

Dlouhé nohy v ustrížených šortkách. Rovné černé vlasy po pás. Plný spodní ret namalovaný na červenou. Sotva se dveře s prasknutím zavřou, otočí se na stoličku a s povytaženým obočím se podívá přímo na mě, jako by ji štválo, že jsem ji nechal čekat.

„Promiň,“ řeknu, když se posadím na stoličku vedle ní, aniž bych věděl, proč se vlastně omlouvám nebo jak jsem se na tohle místo vůbec dostal. Váhám, jestli volit zdrženlivost, nebo přejít rovnou k věci. Uvnitř je stejné parno jako venku.

Pobaveně zatřepotá řasami a vzduch mezi námi, pulzující horkem, jako by najednou zhoustl. „Co ti mám prominout?“

Já... nemám tušení. Hřbetem ruky si promnu čelist a zahloubám se do nápojového lístku. Tváře mi hoří rozpaky, ačkoli si nedokážu vysvětlit proč. Nikdy jsem se nepovažoval za borce, co si dokáže omotat kolem prstu každou ženskou, na kterou se podívá, ale obvykle mi to jde přece jen o něco líp.

Kývnu směrem k její poloprázdné skleničce.

„Co piješ?“ zeptám se. Zkrouť rty, aby zakryla úsměv, a lehce tou skleničkou zakvedlá.

„Tequila.“

Nejspíš se zašklebím, protože zakloní hlavu a rozesměje se. Tmavé oči však stále upírá přímo na mě. „Copak? Nechutná ti?“

Když zakroutím hlavou, položí sklenku na barový pult mezi nás a svýma pěkně tvarovanými rukama jí začne otáčet kolem dokola. Povytáhne jedno obočí téměř do půlky čela. „Možná jsi jen nezkusil ten správný druh.“

„Možná,“ souhlasím. Prsty zastavím pohyb její ruky a přiblížím si skleničku ke rtům. Dávám si záležet, abych se napil z místa, kde zanechala třeshňově červený otisk rtěnky.

Kouř. Limetka. Troška soli.

Odložím sklenku zpátky na bar a olíznu si spodní ret.

„Není to špatné,“ procedím skrz zuby.

Usměje se na mě a tmavými očima mi přelétne po linii čelisti. Ten pohled působí jako škrábnutí nehtem. „Vůbec to není špatné.“

Na stehně má jizvu.

Nevím, jestli si to uvědomuje, ale zavrtí se pokaždé, když přes ni přejedu palcem, a noha, kterou má přehozenou přese mě, se mi zaryje do boku. Její kůže voní po citronech a rozmarýnu a já jí zavrtám nos pod ucho, kde je ta vůně nejsilnější. Pak se pomalu posunu dolů a vtisknu jí polibek na ladnou křivku hrdla.

Slastně zamručí.

Nedokážu od ní odtrhnout ruce, nabažit se její hebké kůže. Když mi vplete prsty do vlasů a zatahá, se zasténáním jí vtisknu tvář ještě hlouběji do prohlubně krku. Ucítím na klíční kosti její smích.

Stačily dvě ztracené noci v její náruči a já se oficiálně nepoznávám. Evie je jako příliv, který se vám převalí přes kotníky a strhne vás s sebou. Tiché, prudké škubnutí. Blažená nevyhnutelnost.

Znovu jí přejedu palcem po jizvě, tentokrát pomaleji, a její nos se mi zaryje do ramene.

„Obvykle takové věci nedělám.“

Pohlédnu na stůl převrácený v rohu místnosti, na kávovar, kterému se během našeho vášnivého vstupu do pokoje nějak podařilo zůstat stát. Po keramické misce na mlíčka do kávy není nikde ani vidu, ale malé plastové nádobky jsou rozesety po koberci jako spadlé hvězdy. Bílé tečky na tmavě modrém pozadí.

Pohladím ji dlaní po zádech a doširoka roztáhnou prsty, abych zjistil, jak velkou část její sytě hnědé kůže sálající horkem dokážu zakrýt najednou. Svou barvou připomíná lahev whisky na nejvyšší polici, skrz niž tančí odpolední světlo.

Trochu se pod ní pohnu a zamručím, když stehnem zavádí o něco zajímavého. „Málem jsme zničili hotelový pokoj.“

Zavrtí se a z hrdla jí vyubublá smích. Její hlava mi sklouzne přes rameno a ztěžka se uvelebí uprostřed mé hrudi. Vzepře se na ruce a podepře si bradu dlaní.

„Ne.“ Sáhne mi za ucho, vytáhne mi z vlasů pírko a zadívá se na natržený polštář, který mám jen tak ledabyly zastrčený pod hlavou. Divím se, že jsem podruhé nestrhl z postele příkrývky – když mě nehty škrábala do zad, dlouhé nohy obtočené kolem mých boků, a zuby mi jemně okusovala klíční kost. Tiše, pomalu vzdychá, očima se vpíjí do mých, a když si omotám pramen jejích vlasů kolem prstu a zatahnu za něj, na rtech se jí objeví pobavený úsměv. Asi před dvaceti minutami jsem jich svíral plnou hrst a jí nejspíš připadá legrační, že jsem se teď spokojil s jediným pramínkem.

„Na pracovních cestách se obvykle takhle nerozptyluju,“ vysvětlí mi.

Ani já ne. Obvykle se nenechávám vůbec rozptylovat. Ačkoli vztahy na jednu noc jsou přesně to, co obvykle vyhledávám, na

tenhle výlet jsem žádný neplánoval. Konference ekologických zemědělců na severovýchodě Států není zrovna místem pro žhavá postelová setkání. Nebo aspoň nebývala.

Po naší společné sklence tequily se přede mnou na barovém pultu najednou objevil vlastní panák, a než jsem se nadál, Evie objednala zbytek lahve. Netrvalo dlouho a už jsem jí slízával sůl z vnitřní strany zápěstí a její koleno se pod barem tisklo k mému. Doklopýtali jsme zpátky do malého hotýlku na kopci a padli do postele, jako bychom pro ni byli stvoření.

Ukázalo se, že mi tequila tolik nevádí, když ji ochutnám přímo z jejího těla.

Teď už druhou noc po sobě ležíme tady, nazí a navzájem propletení. Říkal jsem si, že se do toho baru nevrátím, že ji nebudu hledat. Ale nemohl jsem na ni přestat myslet. Na její kůži přitisknutou k mé. Tiché chraplavé zasténání, když jsem jí vklouzl rukou mezi nohy. Její tmavé vlasy rozprostřené na běloskvoucích polštářích.

Jakmile poslední řečník na konferenci dokončil svůj projev, zamířil jsem hned zpátky do toho ošuntělého podniku, jako by mě vábila píseň sirén. Spatřil jsem ji, sotva jsem vešel dovnitř. Seděla na stejné stoličce u stejného baru, na tváři stejný široký úsměv, který rozzářil každý centimetr jejího obličej.

Teď přejíždím klouby prstů po její paži a fascinovaně pozoruju, jak jí po mém doteku naskakuje husí kůže.

„Lituješ toho?“ Posadím se a jemně ji pobídnu, aby mě následovala. Udělá to a dlouhé nohy mi obtočí kolem boků. „Myslím toho rozptýlení...“ upřesním.

Pot na mé kůži stačil sotva zaschnout, ale už ji chci znovu. Po každé když se na ni podívám, svrbí mě dlaně, jak moc se jí chci dotknout. Toužím ochutnat jemnou kůži těsně pod jejím uchem,

cítit, jak se její tělo chvěje a pohybuje na mém. Chci přitisknout ruku na ty dva důlky na jejích bedrech a cítit, jak její kůže hoří jako peklo, když proti mně přiráží.

Usměje se, skousne si spodní ret, jako by věděla, na co myslím, a prstem sleduje inkoustovou čáru, která se mi kroutí přes rameno. Poklepe na ni a já se zadívám na náš odraz v zrcadle nad prádelníkem – zmuchlaná bílá prostěradla, kůže, co se leskne jako zlato, moje ruka obtočená kolem jejího pasu. Nikdy v životě jsem se nechtěl nechat vyfotit, ale teď, když spatřím její holou kůži na své, její tvář zavrtanou do mého krku a sotva viditelnou oblinu jejího zadečku, mě to nutkání zasáhne s prudkostí blesku.

Špičkou nosu ji přinutím zvednout bradu a vtisknu jediný dlouhý polibek na to něžné pulzující místočko na šíji – němé pobídnutí, aby odpověděla na otázku.

„Ne. Ukázalo se, že tvůj způsob rozptylování se mi docela líbí, Becku. Vlastně se mi líbí moc,“ zašeptá, jako by mi v potměšlém pokoji sdělovala nějaké tajemství. Odmlčí se a po chvíli dodá: „Ty toho lituješ?“

Ne, nelituju, i když bych nejspíš měl. Usměju se a přejedu zuby po linii jejího hrdla, lehce ji kousnu do ušního lalůčku a zatahám za něj. V zrcadle sleduju, jak se celé její tělo chvěje a boky tlačí na moje.

„Ne, ani já si na tvoje rozptylování nemůžu stěžovat,“ odpovím, chytím ji za pas a navedu ji do plynulého rytmu, až oba lapáme po dechu a její nehty mě škrábou ve vlasech.

„Chceš...?“ Zarazí se, něco zabručí, zvedne se na kolena a rukou mi zatlačí do hrudi, dokud se zády neopřu o čelo postele. Když chce, je panovačná. A to se mi líbí. Řekne si přesně, co chce a jak to chce. Když mi včera v noci šeptala do ucha ochraptělým hlasem, chvěl jsem se proti jejímu tělu, rukama ji svíral v bocích a snažil se splnit každé její přání.

„Zpomal.“

„Přitvrd.“

„Takhle, ano. Přímou tady.“

Moje hlava s tupým nárazem dopadne na dřevo a ona se mi znovu uvelebí na klíně. Přerovná příkrývky, aby cítila mou kůži na své, a já přidušeně zasténám. Něco si zamumlá pod nos a pak škytavě vzdychne. Snažím se ten zvuk polapit svými rty. Odtáhne se a podívá se na mě zpod přivřených víček. „Chceš víc?“

Ta otázka mě rozesměje. Dívám se na ni a připadá mi, že chci je to jediné, co momentálně cítím. Natáhnou se a ukradnu jí polibek, jazykem zajedu hluboko do jejích úst, rukou sklouznou z jejího zátylku a pohladím ji dlaní po tváři. Nechám ji tam, dokud mě nechytí za vlasy a nezatne ruce v pěst. Netrpělivě se na mně zavrtí.

I já umím být panovačný.

„Chci víc,“ odpovím konečně – další přiznání – a rukou sklouznou mezi nás, abych se dotkl jemné kůže těsně pod jejím pupíkem. „Chci všechno.“

Probudí mě tiché hřmění, do silných okenních tabulí bubnuje déšť. Pootevřeným oknem dovnitř proniká chladný vánek a já se se zasténáním zavrtám pod peřinu, přičemž rukou hledám kůži teplou od spánku. Poslední věc, na kterou se pamatuju, je, jak Evie zamumlala něco o pokojové službě, zachumlala se hlouběji do příkrývek a usnula s oběma rukama omotanýma kolem její paže. Bylo to... příjemné. Nezvyklé, ale příjemné.

Opřu se o lokty a podívám se na prázdné místo vedle sebe. Překvapí mě, že jsem ji neslyšel pohybovat se po pokoji – necítil jsem, jak vyklouzla z postele. Obvykle tak tvrdě nespím.

Pohledem zabloudím do koupelny. Dveře jsou pootevřené a přes ně visí přehozený použitý ručník. Je možné, že jen vyrazila pro

kávu, ale po jejím kufru není nikde ani památky a noční stolek je nápadně prázdný. Očima přelétnu zbytek pokoje. Jedinou známkou toho, že tu vůbec byla, je poloprázdná sklenice vody na komodě a zmačkaná účtenka na stole.

Padnu obličejem zpátky do polštáře.

Tenhle pocit je mi přinejmenším důvěrně známý – probudit se sám.

„Blbče,“ vynadám si. Povzdechnu si a promnu si dlaní čelo.

Měl jsem to tušit.

Musím tu zařídit spoustu věcí a žádná z nich se netýká nádherné ženské s dlouhatánskýma nohama.

Převrátím se na záda a pozoruju, jak se za oknem stahují bouřková mračna. Jen si musím vzpomenout, jaké věci to jsou.

EVELYN

LISTOPAD

Páni.

Tak tohle jsem nečekala.

Chodím sem a tam po mém pokoji v jediném inglewildském penzionu a sleduju, jak mě můj stín pronásleduje po květinových tapetách. Jenny, majitelka penzionu, nejspíš zaskočila do mého pokoje, zatímco jsem byla na farmě, protože když jsem se vrátila, všude svítily svíčky a čekal na mě tác plný sušenek. Všechno působilo něžně a romanticky.

Zamračím se na svíčku v barvě slonové kosti a přemýšlím o svých možnostech.

Ten víkend v Maine jsem se ubytovala v podobném penzionu. Na okenním parapetu stála váza s květinami, zatímco já jsem do-
váděla v posteli s jedním potetovaným chlápem. Jeho rty se do-
týkaly mého krku a v uších mi zněl jeho hrdelní smích. Tentýž
chlápek, na něhož jsem právě narazila na farmě, kde zřejmě prac-
uje a kterou jsem přijela ohodnotit.

To jsem *vážně* nečekala.

Z lesklého cínového podnosu v rohu na mě lákavě pomrkávají
sušenky. Jednu si vezmu a sáhnu po telefonu.

Josie to zvedne po třetím zazvonění. „Dojela jsi v pořádku?“

„Máme problém,“ opáčím s pusou plnou hořké čokolády a ara-
šídového másla.

„Aha, copak?“ Její hlas zvážní a na druhé straně linky se ozve
šustění papírů a cinknutí hrnku o podšálek. Podívám se na ho-
dinky. V Portlandu je stále pozdní odpoledne. Pravděpodobně si
dává svůj osmý šálek kávy. „Snad ti Sway zase neobjednal jednu
z těch únikovek?“

Před dvěma měsíci si můj reprezentační tým myslel, že když
mě na pětáctýřicet minut zamknou samotnou do místnosti – bez
přípravy nebo varování –, mohl by z toho být kvalitní obsah. Dí-
kybohu, že netrpím klaustrofobií.

„Ne. Ale díky za připomínku.“ Josie se zasměje a já si kecnu na
okraj postele a zadívám se na tácek se sušenkami. „Dneska jsem
byla na farmě.“

„A? Vždyť ses tam tak těšila.“

Ano, *těšila*. A jsem *opravdu* nadšená. Jde o farmu s vánočními
stromky na východním pobřeží Marylandu, kterou vlastní a pro-
vozuje žena jménem Stella. Její příběh je krásný a romantický
a to málo, co jsem dneska z farmy viděla, mě úplně okouzlo. Jen
jsem nečekala, že hlavním farmářem bude ten samý muž, s nímž

jsem před třemi měsíci zažila svoji první – a jedinou – známost na jednu noc.

Říchl se do toho ošuntělého baru s rozčuchanými vlasy a rukávy bílého trička lehce vyhrnutými. Oči měl jako mořské sklo. Podíval se na mě a já cítila, jak se mi sevřel žaludek.

„Beckett je tady.“

„Kdo?“

„Však víš,“ ztiším hlas. „*Beckett*.“

Slyším žuchnutí sklenice, následované několika neotřelými nádvkami. „Beckett z Maine? Sexy potetovaný Beckett? *Tenble* Beckett?“ Nasaje vzduch skrz zuby, a když znovu promluví, její hlas je o tři oktávy vyšší. „Ten Beckett, díky kterému se Evie konečně odvážala a dopřála si sex na jednu noc?“

Vzdám to a vezmu si další sušenku. „Přesně ten.“

Josie jsem o Beckettovi vyprávěla po několika skleničkách bílého vína, zabalená na gauči do deky jako burrito. Nemohla jsem přijít na to, proč na něj i po několika měsících myslím. Měla to být chvilková zábava. Nevinná noc bez závazků.

Není to něco, co bych měla každý druhý den prožívat v horečnatých snech.

Josie ze sebe vyrazí ostrý štekavý smích, až musím odtáhnout telefon dál od ucha. Obrátím oči v sloup.

„Děkuji ti za podporu.“

„Promiň, promiň,“ zabublá. Snaží se vystřízlivět, ale unikne jí další zahihňání. „Jaká je šance, že se něco takového stane? Je tam na návštěvě?“

„Ne, pracuje tady. Stará se o zemědělský provoz.“ Řídí to tu spolu s majitelkou Stellou a pekařkou Laylou.

Znovu se zachichotá. Zvažuji, že ten telefon vyhodím z okna. „To asi vysvětluje, proč to tak uměl s rukama, co?“

„Dám ti padáka.“

Nikdy jsem se Josie o jeho rukou ani slůvkem nezmínila, ale teď si na ně vzpomínám do detailů. Na to, jak svou dlaní zakryl celou plochu mého stehna. Jaké divy to dělalo s jeho bicepsy, když ohnul a zase narovnal prsty – důsledné prsty, jimiž mě dokázal navést do dokonalé polohy. Na tlak jeho palce za mým uchem. Na jemné linie vytetovaného souhvězdí táhnoucího se od jeho zápěstí až k lokti.

„Ale nedáš. Ani za sto let,“ odtušila Josie. „Víš, jak by ses beze mě nudila?“

Josie je mojí samozvanou osobní asistentkou od chvíle, kdy jsme oslavily osmnácté narozeniny a já se rozhodla založit si vlastní kanál na YouTube. Její funkce a titul nabyly formální podoby, když moje příspěvky na sociálních sítích zažily obrovský nárůst sledovanosti, ale její hlavní prioritou zůstává i nadále role mojí nejlepší kamarádky. Vždycky se můžu spolehnout, že mi všechno řekne na rovinu a bez příkras.

To je na ní to nejlepší i nejhorší zároveň.

„Dobře, tak si to shrneme. V srpnu ses vyspala s jedním sexy cizincem. Odešla jsi beze slova a teď, v listopadu, na něj narazíš znovu, když hodnotíš jeho farmu v rámci soutěže na sociálních sítích.“ Vydá pobavený zvuk, který neopětuju. „Ale vážně, jaká je šance, že se něco takového stane?“

„Nemám ponětí.“

„Co budeš dělat?“

„Opakuju, nemám ponětí.“

Zatahám za uvolněnou nitku na lemu příkrývky. Nemůžu odjet. Co bych asi tak řekla svým největším sponzorům? *Je mi líto, ale tenhle výlet nedotáhnu do konce, protože jsem se před třemi měsíci vyspala s jedním ze zaměstnanců.* Během našich schůzek se chovali vstřícně, ale tohle by se jim asi moc nezamlouvalo.

A navíc nemám ve zvyku utíkat před problémy. Beckett byl moje volba. Volba, které v žádném případě nelituju, přestože se mě vzpomínky na tu noc drží jako klíště a odmítají se pustit. Mluvila jsem pravdu, když jsem mu řekla, že to bylo skvělé rozptýlení. Pro jednou jsem byla schopná úplně vypnout. Smála jsem se. Bavila se.

Cítila jsem se sama sebou.

Ale já jsem tady, abych dělala svoji práci. Stella si to zaslouží. Její Farma zázraků má všechno, co popsala ve své žádosti, a ještě něco navíc. Zaslouží si být finalistou téhle soutěže a zaslouží si uznání. Potřebuju jen chvilíčku, abych se vzpamatovala. Překonal šok z toho, že ho znovu vidím, a šla dál.

„Plán je...“ Žádný plán nemám. Rozhlížím se po místnosti a hledám inspiraci. Myslím, že v plánu je dojíst zbytek těch sušenek. Najít lahev vína... někde.

Ozve se zaklepání na dveře a já prudce vydechnu. S trochou obav se zadívám na kukátko. Nemusím hádat, kdo je na druhé straně.

„Panebože, slyším dobře? Nekomlepal někdo?“ Josie je celá bez sebe. „Je to on?“

Zvednu se z okraje postele a dlaní si uhladím vlasy. Samozřejmě že je to on. „Musím jít, Josie.“

„Přepni mě na FaceTime,“ žadoní. „Nevadí, udělám to sama. Evie, přísahám bohu, že jestli zavěsis –“

Ukončím hovor dřív, než stihne doříct svou výhrůžku, a odhodím telefon na stůl. Okamžitě zazvoní příchozí videohovor, ale já ho ignoruju a pro jistotu přikryju mobil polštářem.

Beze spěchu zamířím ke dveřím a s rukou na klice zaváhám. Když dneska vešel do pekárny, okamžitě jsem v podbřišku ucítila silné chvění. Stejně jako poprvé. Bylo to jako rozlousknout vzpomínku a znovu se na ni podívat. Místo bílého trička měl na

sobě flanelku a na hlavě čepici kšiltem dozadu s maličkou výšivkou stromku.

V doširoka rozevřených očích se mu zračilo překvapení.

Prudce otevřu dveře, jako bych strhávala náplast, a spatřím Becketta s rukama opřenýma o zárubeň. Pevně svírá její okraje, jako by se fyzicky držel zpátky. Napne prsty a mně se okamžitě vybaví, jak těma rukama svírá moje stehna, klečí přede mnou na kolenou, na čele přilepený jediný pramen tmavě blond vlasů.

Polknu.

„Ahoj,“ zašeptám. Sotva se na něj dokážu podívat, hlas mám ochraptělý, jako bych spolkla šest listů smirkového papíru. *Drž se, Evie.*

Odkášlu si.

Zamrká a dlouhým, lenivým pohledem přejede z vršku mojí hlavy až k výstřihu svetru, který mi odhaluje rameno. Jazykem si olízne spodní ret a já mám pocit, že bych se možná taky měla chytit zárubně nebo vši silou popadnout mosaznou kliku a za žádných okolností nepouštět.

Nevím, co mě té mlhavé letní noci před třemi měsíci přimělo vzít Becketta s sebou na hotel. Nikdy předtím mi sex na jednu noc vůbec nic neříkal. Prostě...

Jakmile jsem ho viděla vejít do baru, věděla jsem, že ho chci.

Je dobré vědět, že na mě působí pořád stejně.

„Ahoj,“ zašeptá v odpověď. Vydechne nosem, odstrčí se od zárubně a rychle se ohlédne přes rameno na prázdnou chodbu za sebou. Pohledem spočinu na silné linii jeho čelisti a musím si znovu odkáslat. „Můžu na chvíli dál?“

Přikývnu, o krok ustoupím a nechám ho projít úzkými dveřmi. Musím přiznat, že všechny mé mlhavé vzpomínky poněkud křivdily jeho výšce. Jak tam tak stojí uprostřed místnosti s rukama

v kapsách a předstírá, že studuje obraz rybníka visící nad stolem, vypadá strašně velký. Zavřu dveře a snažím se nemyslet na okamžik, kdy jsme se spolu naposledy ocitli přesně v takovém prostoru.

Vzdušné bílé závěsy. Zmuchlané přikrývky. Teplá ruka položená mezi mými lopatkami. Jeho hlas šeptající mi do ucha, jak jsem měkká a hebká. Abych si ho *vzala*.

Potřesu hlavou a opřu se o komodu, nohy zkřížené v kotnících. Takovými myšlenkami si moc nepomůžu. „Chtěl jsi se mnou mluvit?“

Přikývne, stále plně zaujatý tím obrazem. Koukne po mně koutkem oka. „Tak influencerka na sociálních sítích, jo?“

Nelíbí se mi tón jeho hlasu, to mírné obvinění, které v něm slyším. Neřekla jsem mu, co dělám, ale to ani on mně. Oba jsme se během společně stráveného času soustředili na... jiné věci. Nepoznal mě, když jsem vešla do baru, a to byla příjemná změna. Osvěžující.

I když to zní jako klišé, muži se mnou obvykle nechtějí být kvůli mně samotné. Když už mě někdo osloví, většinou chce získat nějaké výhody – fotku na jednom z mých kanálů, produktovou reklamu. Jednou se mě dokonce jeden chlap zeptal, jestli bych nechtěla natočit erotické video.

Takže když Beckett s těma svýma potetovanýma rukama nakráčel do toho malého baru a sjel mě od hlavy až k patě uznalým pohledem bez jakéhokoli náznaku vypočítavosti, riskla jsem to. Vzala jsem si něco pro *sebe*.

Udělal mi to moc dobře.

„Farmář, jo?“ Napodobím jeho chladnou lhostejnost a sleduju, jak stáhne koutky úst a sevře ruce v pěst.

„Jen mě to překvapilo, to je všechno,“ opáčí stále tím lehce sarkastickým tónem. Jako by nevěřil, že se mnou vůbec musí takový

rozhovor vést. Jako by to, že pracuji v sociálních médiích, byla ta nejodpornější, nejohavnější věc, jakou si dokáže představit. Popotáhne a klouby prstů si promne čelist. „Nečekal jsem, že tě ještě uvidím.“

Očividně jsem to také nečekala, vzhledem k tomu, že jsem dnes odpoledne vyběhla z pekárny na farmě, jako by mi za patami hořelo. To ale neznamená, že se kvůli tomu budu chovat jako blbec.

Pozorně mě sleduje přimhouřenýma očima. Kéž bych měla ten ták se sušenkami blíž. „Věděla jsi to?“

„Co jsem měla vědět?“

„Věděla jsi, že tu pracuju?“

Zamračím se a zvednu bradu. Myslí si, že jsem to udělala schválně? Přišla jsem k němu do práce, abych ho... co? Pronásledovala? Ztrapnila? „V žádném případě,“ odpovím pevným hlasem. „Taky jsem si myslela, že už tě nikdy neuvidím.“

Usmívá se, ale vůbec ne mile. „No, to jsi dala dost jasně najevo, Evie.“

Zamrkám na něj.

„Promiň,“ dodá chraplavým hlasem, ale ve skutečnosti ho to vůbec nemrzí. „Asi máš radši Evelyn.“

Něco v mé hrudi se při těch ostrých slovech stáhne. Zní zklamane a nepříjemně. Strnule stojí u stolu v rohu místnosti, v očích naštvaný, rozčilený pohled. Nevím, proč ho bolí říkat mi Evelyn, ale vidím, že to tak je.

Na ničem z toho však nezáleží. Nezáleží na tom, že se na mě dívá, jako bych byla něco přilepeného na podrážce u boty.

Na našem vztahu to nic nemění. Ani to, co se stalo předtím, ani to, co se děje teď.

Já jen, že... s ním jsem byla Evie.

A to se mi moc líbilo.

Ticho mezi námi bobtná, až mám pocit, že mi ramena klesají pod tíhou okamžiku. Nezdá se však, že by Beckett spěchal s jeho vyplněním. Potichu zakleje, sundá si z hlavy kšiltovku a prsty si zajede do vlasů na zátylku, až mu jich polovina trčí vzhůru.

„Poslyš, nepřišel jsem...“ Zakloní hlavu, zakouká se do stropu a protáhne si krk, jako by se chtěl zbavit napětí. Povzdechne si, narovná se a upře na mě pohled, který nějakým způsobem vyjadřuje podráždění i rozčilení zároveň. Netuším, co s tím mám dělat. Nemám ponětí, co si s tím vším počít. Tahle jeho verze se od muže, který mi ve tmě šeptal něžná slůvka, opatrně se mě dotýkal a do ucha mě šimral svým tichým, chraplavým smíchem, nemůže lišit víc.

„Omlouvám se. Kvůli tomuhle jsem sem nepřišel.“ Čelist má zaťatou tak pevně, až je zázrak, že je vůbec schopen mluvit. „Přišel jsem, protože tě chci požádat, abys tu zůstala.“

Nedokážu zarazit zvuk, který se mi vydere z úst. Jestli se mě takhle snaží přesvědčit, abych zůstala, nerada bych viděla, jak by to vypadalo, kdyby chtěl, abych odešla. „Na tvém nadhozu by to chtělo ještě zapracovat.“

„Evelyn.“

„Myslím to vážně.“

Zamračí se ještě víc. „Ta soutěž pro Stellu hodně znamená. A pro mě vlastně taky. Naše farma potřebuje tvoji pomoc a já bych byl rád, kdybys nám dala férovou šanci.“

Další bolestivé škubnutí v hrudi.

„Myslel sis, že to neudělám?“

„Už předtím jsi přede mnou utekla,“ podotkne a v koutku úst se mu objeví náznak úsměvu. Polije mě horko. Nelíbí se mi, jak na mě jeho slova působí. „Chci říct, že jakmile jsi mě spatřila v pekárně, vzala jsi nohy na ramena.“

Zadívám se do země. Rozhodně na to nejsem pyšná, ale netušila jsem, co jiného dělat. „Já vím.“

V prostoru mezi námi se tentokrát rozhostí úplně jiné ticho.

„Rád bych se ujistil...“ hlesne po chvíli tichým hlasem a já sleduju, jak přeshlápne z nohy na nohu, „... že tu zůstaneš.“

„A jak bych to měla udělat?“ zeptám se, aniž bych se na něj podívala. Když neodpovídá, vydechnu a opatrně k němu zvednu oči. Stále se mračí, drobná vráska mezi jeho obočím se dokonce prohloubila. „Jak bych tě měla ujistit?“

Mohla bych mu napsat báseň. Upéct mu dort a podepsat ho máslovým krémem. Víím, že váhá kvůli tomu, jak jsem se vyplížila z toho hotelového pokoje, ale byl to jen sex na jednu noc. No dobře, na dvě noci. Jeden společný víkend.

Nic mu nedlužím.

Jeho oči o odstín ztmavnou. Poprvé od chvíle, kdy vstoupil do místnosti, upře svůj pohled přímo na mě. Napětí mezi námi by se dalo krájet. Cítím ho stejně zřetelně jako dotek na své paži nebo na bedrech.

„Slib mi to,“ prohlásí.

„Chceš, abych se ti podepsala vlastní krví?“

Na vtipy zjevně nemá náladu. Obrátím oči v sloup. „Jsem tu kvůli práci, Beckett. Nedovolila bych, aby tomu cokoli stálo v cestě. Stella si zaslouží, abych pro ni udělala to nejlepší, co umím. Nehodlám to jen tak odfláknout.“

Vždycky se snažím dělat, co můžu. Možná si myslí, že moje práce je směšná, ale já vím, jak můj vliv dokáže lidem pomoci. Můžu téhle farmě přinést nové obchodní příležitosti – víc zákazníků, pozornost, obrovský nárůst společenské aktivity.

„Takže slibuješ?“

Přikývnu, najednou unavená až do morku kostí.

Chci zbytek toho tácu se sušenkami a postel, přesně v tomhle pořadí. Chci, aby můj duch minulých známostí na jednu noc našel nejbližší východ a vypadl odsud.

„Slibuju. Zítřka se mnou můžete počítat. Začneme znovu od začátku.“

„Takže neodjíždíš?“ zeptá se a mně se vybaví mlhavé, šedivé ráno a bouře převalující se u pobřeží. Jeho paže natažená pod polštářem, holá kůže zad a křivka páteře. Ještě teď slyším jemné zaskřípění dveří, když za sebou zavírám, kufr položený u nohou.

Zhluboka se nadechnu nosem a stejně pomalu vydechnu. Není Beckettova chyba, že mi nevěří. Zřejmě patří mezi typy, co v sobě dlouho chovají zášť.

Vezmu si z tácu další sušenku. „Zůstávám.“

KAPITOLA PRVNÍ

BECKETT

BŘEZEN

„Máš v plánu vrátit se ještě do postele?“

Hlas má ochraptělý spánkem a na krku se jí skví cucflek, sytě fialová modřinka, na kterou nedokážu přestat zírat. Když si protáhne ruce nad hlavou, přikrývka jí sklouzne o kousek níž a odhalí oblínou nader. Chci to prostěradlo chytit do zubů a stáhnout ho dolů, dokud pode mnou nebude ležet nahá. Chci i stovky dalších věcí.

Ze svého místa na stole v rohu místnosti zavrtím hlavou a místo toho se znovu napiju kávy.

Trochu sebeovládání, nabádám se. Koukej se krotit.

Samolibě se na mě usměje.

„Aha, už chápu.“ Spustí ruce zpátky dolů, jednou si prohrábne vlasy a druhou vklouzne pod přikrývku. Jedno obočí se jí vyklene vzhůru. Beru to jako pozvánku. „Rád se díváš.“

Jsem si jistý, že s Evie by se mi líbilo skoro všechno. Toužím si omotat tu záplavu černých hedvábných vlasů kolem pěsti, cítit její usměvavé rty na krku. Včera večer strávila dvaadvacet minut tím, že ústy mapovala tetování na mém bicepsu, a já chci udělat totéž. Chci jí to oplatit, prozkoumat pihy na vnitřní straně jejího zápěstí a znaménka na bocích.

Odstrčím se od stolu a odložím šálek stranou. Přistoupím k posteli a sleduju pohyb její ruky. Přejede si jí po podbřišku a na její krásné tváři se objeví šibalský úsměv. Kleknu si na postel a najdu její kotník, bosá noha jí visí přes okraj postele.

„Rád se dívám,“ odtuším, když ji chytím za stehno a udělám si mezi jejíma dlouhýma nohama místo pro své tělo. Políbím ji na vnitřní stranu kolene a ona se celá zachvěje. Další polibek vtisknu těsně nad ten první. „Ale ještě radši se dotýkám.“

Do hrudního koše se mi zaryje čísi prst a násilím mě vytrhne z příjemných představ.

„Dáváš pozor?“

Koleno mi vystřelí a moje bota se zachytí o židli přede mnou, takže se Becky Gardenerová nebezpečně zakymácí. Sevře okraje sedáku tak pevně, až jí klouby na prstech zbělají, a přes rameno po mně střílí pohledem. Upřeně se zadívám na své boty a zamumlám omluvu.

„Dávám pozor,“ odpovím Stelle a odstrčím jí ruku.

Tak trochu. Ne tak docela. V téhle místnosti je příliš mnoho lidí. Všichni majitelé firem ve městě jsou namačkáni v takzvaném konferenčním sále obecního společenského centra, což je stará místnost, která se jinak určitě používá k uskladnění velikonočních dekorací, pokud můžu soudit podle poněkud děsivého dvoumetrového zajíce stojícího v zadním rohu. Je to tu cítit zvětralou kávou a lakem na vlasy a dámy ze salonu se nepřestaly chichotat od chvíle, kdy vstoupily do dveří. Připadám si, jako bych seděl se zkříženýma nohama uprostřed průvodu, zatímco kolem mě pochodují bubeníci. Všechn ten hluk mě svírá v ramenou a na krku mě svědí nepříjemný pocit.

A navíc nedokážu spustit oči z toho králíka.

Obvykle na podobné akce nechodím, ale Stella na tom trvala. *Chtěl jsi být partnerem, prohlásila. A tohle partneři dělají.*

Myslel jsem si, že být partnerem znamená, že si mohu koupit luxusní hnojivo, aniž bych to musel někomu oznamovat, a ne chodit na schůzky postrádající jakýkoli smysl. Existuje důvod,

proč jsem si vybral práci, kde trávím pětasedmdesát procent dne venku.

Sám. V tichu.

Mám problém mluvit s lidmi. Dělá mi potíže vymyslet správná slova ve správném pořadí a ve správný čas. Pokaždé když přijedu do města, mám pocit, že se všichni dívají jenom na mě. Víím, že si to někdy jenom představuju, ale jindy...

Jindy Cindy Croswellová předstírá, že spadla mezi regály v lékárně, abych jí musel pomoci vstát. Nebo Becky Gardenerová ze školy, která se mě ptá, jestli bych mohl uspořádat exkurzi pro děti, a přitom si mě prohlíží, jako bych byl krvavý steak s opečenými bramborami. Když přijedu do města, polovinu času nevím, co se děje, ale mám pocit, že se lidi zbláznili.

„Nedáváš pozor,“ ozve se Layla. Sedí napravo ode mě, nohy má přehozené jednu přes druhou a rukou šátrá v obří míse s popcornem, kterou si přinesla s sebou. Layla vede na farmě pekárnu, zatímco Stella má na starosti cestovní ruch a marketing. Vzhledem k tomu, že Inglewild je velký asi jako poštovní známka a Stella má nutkavou potřebu udělat z Farmy zázraků *základní kámen komunity*, očekává se od nás, že se budeme podílet na spoustě městských akcí.

Ani nevím, o čem ta schůze je.

„Odkud máš ten popcorn?“

Podívám se na obří tašku zastrčenou pod její židli. Víím jistě, že tam jsou nějaké brownies a půl krabice krekrů. Tvrdí, že setkání inglewildských majitelů malých podniků, které se koná jednou za dva měsíce, je bez občerstvení otrava, a já s ní musím souhlasit. Ne že by se podělila.

Moji otázku naprosto ignoruje a místo odpovědi mi zakrouží prstem přímo před obličejem.

„Zase máš ve tváři ten svůj zasněný výraz. Myslíš na Evelyn.“
„Nemyslím.“ Povzdechnu si a zakroužím rameny, jak se zoufale snažím uvolnit napětí mezi nimi. „Myslel jsem na úrodu paprik,“ zalžu.

Od těch dvou mlhavých srpnových nocí jsem neustále roztěkaný. Kůže lepkavá potem. Vlasy barvy půlnoci. Evie Saint Jamesová voněla po mořské soli a chutnala po citrusech.

Od té doby mám v hlavě úplně vymetenno.

Layla zakoulí očima a nacpe si do pusy další hrst popcornu. „Jo, jasně. Když to říkáš.“

Stella se natáhne přese mě a vytrhne Layle miskou z rukou. „Za chvíli to začne. Kdybychom mohli předstírat, že jsme profesionálové, bylo by to skvělé.“

Povytáhnu obě obočí. „Na schůzi obecní rady?“

„Ano, na schůzi obecní rady. Na té, které se právě účastníme.“

„Aha, jistě. Tady je to vždycky profesionálnost sama.“

Na poslední takové schůzi se Pete Crawford pokusil dělat obstrukce, když chtěla Georgie Simmonsová hlasovat o novém omezení parkování před družstevním podnikem. Napodobil scénku z *Nebezpečné rychlosti* včetně hlasů a rekvizit.

Stella mě sjede pohledem a otočí se i s miskou v náručí zpátky dopředu. Layla se nenápadně přisune blíž a položí si bradu na můj loket. Povzdechnu si, podívám se na mohutné dřevěné trámy, které protínají strop, a modlím se za trpělivost. Nahoře trčí vyfouknutý balonek, nejspíš pozůstatek valentýnské akce, která se tu pořádala minulý měsíc. Nejspíš nějaký speed dating, pomyslím si. Moje sestry se mě snažily donutit, abych tam šel, a tak jsem se zamkl doma a vypnul si telefon. Zamračeně civím na balonek ve tvaru červeného srdce, vybledlého, vyfouknutého a přilepeného na stropě s provázkem omotaným kolem dokola.

„Mluvil jsi s ní od té doby, co odjela?“

Několikrát. Nemastná neslaná esemeska odeslaná uprostřed noci po pár pivech. Nicneříkající odpověď. Fotka širých plání někde ve světě, kterou mi poslala, a připsala: *Není tu tak hezky jako na vaší farmě, ale pořád hezky*. Když mi ta zpráva přišla, zabořil jsem telefon do hlíny a palcem přejížděl sem a tam po jejích slovech, jako bych měl místo nich pod prsty její kůži.

Influencerka na sociálních sítích. Očividně velmi vlivná. Pořád se to snažím pochopit. Miliony a miliony sledujících. Vyhledal jsem si ji jednou večer, když mi ticho v domě připadalo dusivé a můj palec jaksi samovolně začal ťukat do displeje telefonu. Našel jsem její profil a nemohl odtrhnout oči od toho malého čísla v horní části stránky.

Nikdy víc jsem se na něj nepodíval.

Už jsem měl sex na jednu noc. Hodněkrát. Ale Evie nemůžu dostat z hlavy. Myšlenky na ni jsou jako hlad svírající žaludek, jako svrbění kůže. Strávili jsme spolu jen dvě noci v Bar Harboru. Neměl bych ji pořád vidět, jakmile zavřu oči.

Zamotanou do příkrývek. Její vlasy ve svém obličejí. Ten polovičatý úsměv, který mě přiváděl k šílenství.

„Myslel jsem na papriky,“ zopakuju, odhodlaný držet se téhle lži. Nejlepší je nepodat Layle ani prst, jinak by člověku utrhla celou ruku. Vyrostl jsem se třemi sestrami. Inkvizici vycítím stejně jako změnu větru.

„Tvůj výraz nevypovídá o tom, že myslíš na papriky. Říká, že myslíš na Evelyn.“

„Tak se na mě nekoukej.“

„Přestaň se tvářit tak, jak se tváříš, a já se na tebe nebudu koukat.“

Povzdechnu si.

„Jen si myslím, že je to škoda, to je celé.“ Layla se přese mě natáhne, uloupí další hrst popcornu a jeden pukanec mi přistanе v klíně. Odhodím ho a trefím Becky Gardenerovou přímo do zátylku. *Kristepane*. Ošiju se a ještě víc se zabořím do židle. „Vypadalo to, že si rozumíte.“

Spíš to vypadalo, že kolem sebe kroužíme jako dvě plachá kotata. Po svojí návštěvě v penzionu jsem jí slíbil, že se jí budu obloukem vyhýbat, aby mohla dělat svou práci. Dodržet ten slib se ukázalo těžší, než jsem čekal. Vidět ji, jak stojí mezi nekonečnými řadami stromků na farmě s úsměvem na tváři a rukama přejíždí po větvích – no, bylo to jako dostat baseballovou pálkou přímo do obličeje. Opakovaně. Jenže pro Stellu ta soutěž znamenala všechno a já jsem nehodlal zničit naše šance kvůli nějakému...

Pobláznění? Flirtu?

Ani nevím, co to vlastně je.

Vím jen, že pro mě bylo náročné pobývat v její blízkosti. Nemohl jsem přestat myslet na její tělo propletené s tím mým. Na to, jak chutnala kůže těsně pod jejím uchem. Jaký to byl pocit, když se mi záplava vlasů otírala o tváře, ramena, vrchní část stehen. Přistihl jsem se, že ji chci rozesmát, že si s ní chci povídat.

Počet lidí, s nimiž bych si *chtěl* povídat, dokážu spočítat na prstech jedné ruky.

Ale vyřešili jsme to a během jejího pobytu na farmě si vytvořili jakousi rutinu. Srdečné rozhovory a zdvořilé přikyvování. Kousek cuketového chlebičku, z něhož jsme jednoho klidného odpoledne společně uždibovali. Oba jsme si však drželi dostatečný odstup. Stejný elektrický výboj, který nás svedl dohromady v baru v Maine, pomalu splétal tenkou nitku spojení.

A pak byla najednou pryč. Znovu.

A já jsem bohužel stále nepřišel na to, jak na ni přestat myslet.

„Jaký druh paprik?“

Potřesu hlavou a snažím se zaplašit obraz Evelyn stojící mezi dvěma vysokými duby na okraji pozemku s hlavou zakloněnou k nebi. Slunce ji zbarvilo do třpytivě zlaté, kolem ní se lehce třepotá listí. Odkášlu si, a jak se snažím na skládací židli uvelebit do co nejpohodlnější polohy, kolenem narazím do Laylina. Jsem na tyhle židle příliš velký a v téhle místnosti je zatraceně moc lidí. „Cože?“

„Jaký druh paprik pěstuješ? Nevšimla jsem si, že by na poli byly nějaké cedule.“

Polije mě horko. „Vždyť tam nikdy nechodíš.“

„Jsem tam každý den.“

Jistě, prochází mezi poli cestou do pekárny, která se nachází přesně uprostřed, ale nikdy se neocitne přímo mezi plodinami. Ne, pokud něco nepotřebuje. Frustrovaně se poškrábu na čelisti. Vsadil bych všechny svoje úspory na to, že zítra ráno jako na potvoru najde něco, bez čeho nemůže být.

„Kapie,“ procedím mezi zuby.

Sakra, teď budu muset jít a zasadit je.

Layla jen něco zamručí a v očích se jí roztančí šibalské hvězdičky. „Jakou barvu?“

„Cože?“

„Jakou barvu *kapii*,“ položí na ta slova nepřijemný důraz, „jsi vysadil?“

„Vysadil červené kapie ve dvou řádcích hned vedle cuket na jihovýchodním poli. Ale ty z nich nedostaneš ani jednu, jestli nebudeš dávat pozor,“ odsekne Stella. Layla i já se na ni šokovaně podíváme. Takhle se rozčilovat se jí ani v nejmenším nepodobá. Nemluvě o tom, že to není pravda, a oba to moc dobře víme.

Z ramen jí vyprchá trocha napětí, sesune se na židli a vrátí Layle miskou s popcornem.

„Omlouvám se. Jsem vystresovaná.“

„To je vidět,“ opáčí Layla se smíchem a rukou se opět začne přehrabovat v kukuřičné pochoutce. Zabloudí ke mně očima a přimhouří je tak, až vidím jen záblesk oříškové barvy. Ve vlasech má ještě trochu marmelády z dnešního pečení. Vypadá to na jahodovou. Namíří prst přímo mezi moje obočí a jednou mě tam klepne. „Nemysli si, že na to zapomenu.“

Odstrčím jí ruku. Ať se tím tématem zabývá třeba dalších šest měsíců, pro mě to nebude nic víc než šum na pozadí.

Obrátím pozornost ke Stelle a zaklíním svoji botu do její. Přestane nervózně poklepávat nohou a zašklebí se. „Promiň.“

„Není za co se omlouvat.“ Pokrčím rameny a rozhlédnu se po místnosti. „Luka nepřijde?“

Kdyby tu byl, pohladil by ji po zádech a ona by roztála jako máslo. Chovali se tak ještě předtím, než se dali dohromady, a trvalo jim sakra dlouho, než pochopili, co mají přímo před nosem. Sázku, které se účastnilo snad celé město, jsem sice nevyhrál, ale bylo to o fous. Gus z hasičárny to pořád omílal kolem dokola, a dokonce si nechal udělat pamětní desku, která visí na stanici přímo nad výjezdem pro hasičské vozy. Je na ní napsáno *Nejlepší dohazovač Inglewildu*, jako by měl něco společného s tím, že Luka a Stella kolem sebe kroužili skoro deset let. Svezu se hlouběji na své místo a snažím se zkrátit nohy tak, abych se na tuhle zatracenou židli nějak poskládal.

„Už je na cestě,“ odpoví a očima téká ke dveřím, jako by ho mohla silou vůle přimět se objevit. Odhrne si z obličeje zamotané černé kadeře. „Ale má zpoždění.“

„Přijde,“ uklidňuju ji. Jsem si jistý, že Luka by si tuhle schůzi nenechal ujít za nic na světě. I kdyby jeho droboučká italská

matka a všechny její divoké sestry blokovaly dveře. Jestli řekl, že přijde, bude tady.

„Poslyš,“ ztiším hlas a nakloním se blíž, vědom si toho, že Layla po mé pravici dál uzobává popcorn. Začala vyhazovat jednotlivé kousky do vzduchu a chytat je do pusy. Pokaždé se strefí. „Žádné papriky jsem nevysadil.“

Stella se konečně trochu uvolní a koutky rtů jí zkříví plachý úsměv. „Já vím.“

„Tak proč jsi lhala?“

„Protože jsi vypadal, že potřebuješ píchnout. A o tom, že si musíš vlastní pocity nejdřív sám srovnat, než se o ně můžeš podělit s ostatními, já něco vím.“ Dveře do sálu se s vrzáním otevrou, dovnitř vstoupí Luka a pátrá pohledem kolem sebe. Vlasy mu trčí na všechny strany, cíp košile má napůl zastrčený do džínů. Vypadá, jako by se sem až od hranic Delawareu přihnál po svých. Stella vydechne a její úsměv se rozšíří. Jakmile ji Luka najde v davu, odpoví jí stejným úsměvem. Když je spolu vidím pohromadě, mám pocit, jako by mi někdo do obličeje hodil dortík.

„Navíc...“ pokračuje Stella, ale nespouští oči z Luky, který se snaží prodrat řadami lidí, aby se dostal na volné místo vedle ní. Srazí jednu skládací židli a málem s ní pošle k zemi i Cindy Croswellovou. „... už dlouho chci mít na farmě kapie.“

„Aha, dobře, máš je mít.“

„Luka totiž dělá výborné plněné papriky,“ uchechtne se, když dotýčný vklouzne na místo vedle ní. Rukou jí okamžitě zajede pod vlasy, Stella spokojeně zakrouží rameny a přitulí se k němu. Odvrátím pohled a zadívám se na dřevěný řečnický pultík v přední části místnosti, kde už se připravuje šerif Jones. Neunikne mi však, jak si ti dva něco špitají, to, jak Stella přitiskne své tělo

k jeho. Jak Luka zahákne nohu za spodek její židle, aby si ji přitáhl o kousek blíž.

Není to poprvé, co pocítím bodnutí závisti. Nikdy jsem nic takového s nikým nezažil. Nikdy jsem nemohl proniknout do něčího osobního prostoru a přitisknout konečky prstů na jeho kůži, sledovat, jak se ke mně snaží přivinout co nejblíž.

Vzpomenu si, jak můj palec zkoumal plný spodní ret, červený jako třešeň, a neklidně se zavrtím. Kovová konstrukce pode mnou zlověstně skřípe.

Opravdu rád bych přestal myslet na Evelyn.

Layla se přese mě nahne, až se mi miska zaryje do hrudníku. „Jestli si vy dva potřebujete na chvíli odskočit, úklidová místnost je vám k dispozici.“

Zachrčím smíchy. Stella zasténá. Luka se nakloní dopředu a nabere si z mísy hrst popcornu.

„Dá se zamknout?“

Layla se rozesměje tak hlasitě, že se k nám obrátí pozornost všech lidí v přední části místnosti. Některé dámy ze salonu přeruší hovor a střelí po nás pohledem, Alex z knihkupectví pozvedne kávu na pozdrav. Všimnu si, že šerifův zástupce Caleb Alvarez stojí hned za svým nadřízeným, v koutcích mu pobaveně cuká a vypadá, že nedokáže spustit oči z Layly.

Zachytím Stellin pohled a ona se na mě zazubí.

„Dobře, pojďme na to.“ Šerif Dane Jones si odkašle a pak ještě jednou. Hovor v místnosti pomalu utichne, všichni se usadí a schůze může konečně začít. „První bod jednání. Slečno Beatrice, policejní oddělení by ocenilo, kdybyste se přestala pokoušet odtahovat auta zaparkovaná před kavárnou na vlastní pěst. Nemáte na to vybavení a za to, že používáte vlastní vozidlo jako beranidlo, už na vás bylo podáno několik stížností.“

„Snažila se mě zabít!“ vykřikne Sam Montez ze zadní části sálu a vyskočí ze židle tak prudce, až mu klobouk spadne na stranu. „Byl jsem venku z auta jen minutu, možná dvě, a ona už se mě snažila zabít!“

Přiložím si pěst k ústům, abych zakryl úsměv. Sam má zlozvyk parkovat vedle již stojícího auta. Na našich maloměstských silnicích to obvykle nepředstavuje žádný zásadní problém, ale přesto je to otravné. Jen stěží rozeznám temeno hlavy paní Beatrice, která sedí na konci první řady a šedivé vlasy má stažené do rozčuchaného drdolu. Zamumlá něco, čemu nerozumím. Dane se zamračí a Caleb se šokovaně zašklebí.

„Takové řeči nejsou potřeba. Jestli někdo blokuje nakládací rampu, můžeš zavolat mně nebo Calebovi.“

Beatrice ještě něco zabručí a Shirley ze salonu zalapá po dechu. Dane si stiskne kořen nosu mezi palec a ukazováček. „Beo, co jsem ti říkal o vyhrožování fyzickým násilím v přítomnosti policisty? Same, posad' se.“

Sam klesne na židli a sebere klobouk ze země. Luka se přese mě natáhne pro další hrst popcornu z Layliny misky.

„Tuhle schůzi jsi trochu podcenila, Lolo.“

„Obvykle tu takhle veselo nebývá,“ poznamená Stella a vezme si od něj jeden pukanec.

„Ale bývá,“ odpovíme s Laylou jednohlasně.

„Bod číslo dva.“ Dane nahlédne do štosu papírů na řečnickém pultíku a tlumeně zasténá. S prosebným výrazem se podívá na Caleba. Ten jen pokrčí rameny a Dane se otočí zpátky do místnosti. „Slečno Beatrice, kdybyste mohla z výlohy obchodu laskavě odstranit plakáty s hledanými osobami, bylo by to skvělé.“

Tentokrát nejsem jediný, kdo musí potlačit smích. Místností se šíří tichý šepot a Caleb se musí otočit zády k publiku, aby skryl